

Man skulde ikke tro det muligt; men det Systemvaas er ved at blive en Religion for mange Mennesker nu for Tiden. De har jo ingen anden.“

For at slippe bort fra Sagen gav Jytte sig til at fortælle om sin Mand, der havde faaet sig indrettet i sit nye Atelier og var begyndt at arbejde.

„Det er saa morsomt at mærke, hvor optaget han er. Han giver sig ikke engang Tid til at komme hjem til Frokost. Han faar noget Mad bragt op fra en Restauration. Jeg ser ham ikke hele Dagen.“

„Har du egentlig nogen Tro paa, at din Mand vil sejre i den Konkurrence?“ spurgte Moderen.

„Aa ja. Hvem skulde vel ellers gøre det? Karl May maaske. Det skulde da være den eneste.“

„Ja, Karl May er jo en meget anset Kunstner. Et Geni — siger Folk.“

„Ja, men tegne kan han forresten ikke. Det maa jeg give Karsten Ret i. Og Portrætmalers er han da i hvert Fald ikke, og det er dog det, det kommer an paa her. Men derfor kan han jo godt blive foretrukket, og det vilde naturligvis gøre mig ondt for Karsten, dersom han kom til at gøre det store Arbejde forgæves. Jeg tænker især paa Pengene. For Ambitionens Skyld er det saamænd ikke værd at anstrenge sig.“

Hertil sagde Fru Bertha ikke noget, og Jytte, der hele Tiden havde siddet og tænkt paa, hvordan hun skulde forberede sit Spørgsmaal om Torben Dihmer, begyndte nu at fortælle om Meta og hendes Mand og om det Besøg, som Dihmer havde gjort dem i Jerve.

Det var første Gang siden hendes Forlovelse, at hans Navn blev nævnet imellem dem. Fru Bertha saae overrasket op fra sine Strikkepinde, og da Jytte mødte hendes spørgende Øjne, besluttede hun sig til at gaa angrebsvis tilværks for ikke at vække Mistanke.

„Hvad mente du egentlig med det, du engang skrev til mig om Dihmer, — at det havde taget en sørgelig Vending med ham? Er han bleven syg igen?“